

Pokoř se
Jeffersonville, Indiana, USA
14. červenec, 1963

1 [Bratr Neville uvádí bratra Branhama.] Ó, bratře, musíš uznat, že tohle je šok. Rád bych tedy potom jen oznámil: „Ať je to tu zvaženo - myslet si o mně něco takového.“ [Bratr Branham a shromáždění se smějí.]

Opravdu se pokaždé raduji, když tu můžu být. Náš pobyt se teď chýlí ke konci - nás, kteří jsme byli s vámi. Protože máme hned další blížící se shromáždění v Chicagu a já musím vzít rodinu brzy zpět do Arizony. Oni ještě neměli letní prázdniny a doufají, že je v průběhu těch několika dnů ještě vezmu na nějaký malý výlet. A potom budu pravděpodobně jeden den pryč — jednu z neděl a potom v následujícím týdnu začínám v Chicagu. V pondělí se pak musím hned vrátit a odvézt je do Arizony.

2 Nemám to vůbec rád, přijít sem v neděli ráno a zabrat ten čas, kdy je každý svěží. V neděli večer jste vždy unavení a vyčerpaní — v neděli večer; a potom předat nedělní večerní bohoslužbu našemu pastorevi, to je — to je tak trochu nepěkné. Nedělám to rád, a přesto bych v neděli večer mohl mít bohoslužbu, v neděli večer, ale pak lidi držím příliš dlouho. Mnozí z nich sem přijeli zdaleka z jihu a zdaleka ze severu a musí, ó, někdy jedou celý den a noc, jen aby se sem dostali na jedno shromáždění, a pak jedou zpět. A proto se to snažím dělat v neděli ráno. Když přijdu, mají ještě možnost se vrátit.

Oddaní, věrní poutníci; jak si jich vážím! Jedou sněhem a deštěm a vším možným, aby se sem dostali, přes celou zemi, stovky mil, jen kvůli jednomu malému shromáždění. A tak to způsobuje, že cítím velikou vděčnost k Bohu a vůči těmto lidem, za jejich velkou podporu v tom, co se snažím lidem říci, že je pravdou.

3 No, věřím, že toto je pravda, já... celým svým srdcem. Kdyby existovalo něco jiného, o čem bych myslel, že je lepší, určitě bych nejdřív šel... Nežádal bych nikoho, aby šel někam, kam jsem já nejdřív nešel, abych zjistil, jestli je to správné nebo ne. Nežádal bych od žádné osoby, aby udělala nějaký krok k Bohu, který bych já už neudělal a nevěděl, že je to pravda. Nejdřív to musí být Slovo Páně, potom musím vykročit a vidět, jestli je to správné. A potom, pokud je to správné, potom mohu říci: „Pojďte teď touto cestou.“ Vidíte, je to dělání cesty.

A tak, myslím si, že by to měl dělat každý kazatel, měl by jít sám napřed. Očekává se od něho, aby byl vůdcem, vůdcem lidí — ne říkat něco, na co by on sám nepoložil svou ruku. Měli bychom jít a být vůdcové lidí.

4 Dnes ráno jsem měl tady za kazatelnou velmi podivné, zvláštní prožití. A bylo to asi při té poslední části poselství; neměl jsem v úmyslu to tímto způsobem říci. Rozumíte? Ale myslím, že už to bylo řečeno a nemohu s tím už teď nic udělat. Ale potom jsem šel domů a studoval jsem to.

Měli jsme dnes malé rodinné setkání, s mým bratrem a s ostatními. Maminka zemřela. A my jsme měli ve zvyku se setkávat v jejím domě, a teď chodíme k Delores. Měli jsme tam dnes odpoledne dobrý čas; popovídali jsme si, a byl tam i Teddy. Zazpívali jsme si několik písní, zahráli několik chvalozpěvů a podobně.

5 Myslím, že možná příští neděli ráno, dá-li Pán, pokud to bratru Neville nebude vadit, bych měl rád bohoslužbu s uzdravováním, prostě věnovanou jen uzdravování. A myslím, že s tím poselstvím dnes ráno — tak, jak se zdálo, že mne Pán takovým způsobem vedl, abych to přinesl, ukázal to — že to by nás tak trochu mělo povzbudit, rozumíte, abychom opravdu věřili. My si hrajeme a myslíme na různé věci a mluvíme o nich. Ale když je to potom podrobeno zkoušce síly, to je něco jiného. Jako ten...

6 Někdo mi vyprávěl, myslím, že to byl můj bratr tam vzadu — vyprávěl dnes takový malý příběh o jednom muži, kazateli, a o někom z jeho shromáždění. A on řekl, že by dokázal přejít po kmenu *stromu*. *Ten člověk* řekl: „Určitě, pastore, Pán je s tebou.“ A on řekl: „A když po něm půjdu, dokážu nést na rameni kládu.“

„Určitě, Pán je s tebou.“ A on šel a udělal to.

Pak řekl: „Dokážu nést tu kládu a zároveň před sebou tlačit kolečko.“

„Určitě, pastore, Pán je s tebou. Tvoje víra dokáže cokoliv.“

Pak řekl: „Dokážu tě naložit do toho kolečka a nést tu kládu.“ A on pověděl: „No, moment!“ Vidíte?

Když se to tyká tebe, tebe samotného, pak je to něco jiného. Rozumíte? Ono se nám tady dobře řekne „amen“. Dobře se nám řekne: „Věřím, že je to pravda.“ Ale potom to uvést do chodu. Ty to musíš uvést do chodu.

7 Tak jak jsem dnes ráno prohlásil, že lidé leželi v Petrově stínu, a dokonce ani neprosili o modlitbu.

Šel jsem do mnoha domů a toto jsem pozoroval. Než tam jdu, tak se modlím; a jdu tam prostě s

pomazáním, a ani se za ty lidi nemodlím, a odejdu a oni jsou uzdraveni. Vidíte? Rozumíte? To je pravda. Viděl jsem, jak se to stalo už tak mnohokrát! Vidíte? Musíte mít někde *místo*, kam umístíte vaši víru. Vidíte? Musíte tomu věřit. A věřím, že ta hodina se přibližuje a je už zde.

Uvědomuji si, že toto shromáždění se nenahrává. Možná si *jen* pořizují malý záznam pro sebe, ale není to pásek, který se rozejde po celé zemi.

8 To, o čem jsem dnes ráno mluvil, nás přivedlo přímo k vrcholnému bodu, a to je důvod, proč chci mít příští neděli bohoslužbu s uzdravováním. Protože od té doby, co jsem doma, jsem vám vyprávěl o těch viděních a o tom, co se stalo a o ostatních věcech, a přímo jsem předložil, proč jsem všechny tyto věci dělal. A potom dnes ráno jsem to přivedl rovnou k tomu poslednímu tažení.

Pro mě je to teď čas, abych se zasvětil Bohu; Boží čas, aby ke mně mluvil. Rozumíte; v mém vlastním životě musí nastat malá změna. Ne, že bych si myslel, že jsem bezbožný, ale chci se cítit lidem blíž. Rozumíte?

9 S těmi lidmi, kterým jsem se snažil říkat tuto pravdu Evangelia, a oni se k tomu obracejí zády a jdou pryč a vysmívají se tomu. No, mě se to zdá jako urážka. Pokud jde o mě, kvůli tomu se netrápím, ale pokud jde o ty věci, které jsem říkal — je to pravda, která se jim snaží pomoci. Je to, jako bych odrazil člun a řekl: „Tady, tady to je, pojdte sem! Tady, dostaňte se z toho rozbouřeného proudu, jinak zahynete! Vy tam zahynete!” A oni se ti jednoduše vysmějí a jdou pryč. No, co se mne týče, když odcházejí, vypadá to tak, že už neexistuje nic, co ohledně toho mohu udělat, vidíte, co já mohu udělat.

Ale chci běžet podél břehu a přesvědčovat je: „Vraťte se zpět!” Rozumíte, musím to takhle cítit, rozumíte, protože vím, že tam venku je ještě někdo, kdo ještě nevešel. A já budu lovit, až... On řekl, až bude chycena ta poslední ryba. Chci to udělat.

A teď, abych toto mohl dělat, očekávám, že se v modlitebním shromáždění něco stane. Něco... A mnozí z vás si vzpomínají na to vidění ohledně toho posledního tažení — lépe řečeno toho třetího tažení. Vzpomínáte si, že se krátce předtím něco stalo: Viděl jsem, jak přišlo to Světlo a vešlo do toho místa a řeklo: „Já se tam s tebou setkám.” Ted' očekávám, že se má něco stát.

10 Před lety to bývalo tak, že ty bohoslužby a ta rozpoznání mne tak oslabovala, že jsem vrávoral. Mnozí z vás si na to vzpomínáte. Dostávalo se to do okamžiku, že jsem stál a Jack Moore mne musel držet za jednu ruku a bratr Brown za druhou, a chodili se mnou hodinu po bohoslužbě po ulici sem a tam. A prostě se stávalo, že jsem se snažil rozpomenout, kde jsem byl a co se dělo. Pak jsem celou noc ležel a přemýšlel o tom a vzlykal jsem a všechno možné, a divil se, proč nepřijali našeho Pána Ježíše.

Potom mi v jednom vidění řekl: „Jednou potkáš jednu paní, která k tobě přijde; bude mít hnědý kostým a ponese malé dítě zabalené v dece. A od té doby budeš mít sílu, abys to lépe snášel.” Všechno to jsem vám řekl. Stalo se to v Chicagu, toho večera, když ta paní od presbyteriánů — když ji tam s tím dítětem poslal její vlastní pastor.

11 A myslím, že to byl jeho bratr nebo jeden z nich byl lékařem. Řekl: „Pro to dítě není žádná naděje, jedině že se ho dotkne všemohoucí Bůh.” Šel...

Ona šla a pověděla to svému pastorovi. A ten pastor řekl: „Já - já nejsem kvalifikovaný,” řekl, „abych jednal ve věci tohoto Božského uzdravení, protože já... já to v sobě prostě nemám, tu víru, která je k tomu potřebná.” No, to je čestné. Vidíte? Řekl: „Já to v sobě prostě nemám.” Řekl: „Ale byl jsem na jednom ze shromáždění bratra Branhama a doporučil bych ti, abys to dítě vzala k bratru Branhamovi.” A lékař to už vzdal a ono mělo zemřít.

12 A ta paní zašla tam, kde jsem měl takovou bohoslužbu pro ty malé katolické děti, které, jak víte, tam v té škole uhořely. Vzpomínáte si, jak se to stalo. Měli jsme *tam* to shromáždění, a ta paní v tom hnědém kostýmu přišla přímo na pódium. Seděla tam moje žena a ti ostatní, a já jsem řekl... otočil jsem se a podíval se, a rozhlížel jsem se kolem dokola, abych viděl, jestli tam oni stojí. A stalo se, že právě než jsem přišel, myslím, že Billy Paul a ti ostatní nebo manželka, nebo někdo z nich, s tou ženou s tím malým dítětem mluvili. A ta žena přišla na pódium a Duch svatý celou tu věc zjevil a to dítě tam uzdravil.

Odešel jsem a od té doby mě to už nevyčerpává. Rozumíte, netrápí mě to a jdu jednoduše rovnou dál a dál.

13 Ted' očekávám, aby se něco stalo a uvedlo to to třetí tažení do pohybu. Rozumíte? A možná příští uzdravovací bohoslužba v neděli ráno, možná ona to způsobí. Nevím.

Myslím, že naším úkolem je to vašim lidem říct; přivést sem nemocné lidi. To shromáždění s uzdravováním musíme věnovat těm nemocným lidem. Přiveďte své nemocné a přiveďte je sem příští neděli brzy ráno, řekněme v osm nebo v osm třicet, a dáme jim modlitební lístky, když budou vcházet, nebo jakkoliv to oni dělají. A potom budeme mít modlitební řadu a budeme se modlit za nemocné a

budeme vidět, co Duch svatý bude konat.

Věřím, že On bude konat divy, jen když Mu budeme věřit, rozumíte. Ale musíme Mu kvůli tomu teď věřit celým svým srdcem. A myslím, že ta velká hodina přišla, že když Bůh — jak jsme o tom mluvili dnes ráno — nám tolik ukázal a přivedl nás na určité... přímo na to místo. Teď to ještě postrčit přes ten malý pahorek, a to je vše, co potřebujeme, pak to poběží dál. Vidíte, půjde to přesně tak, jak to bylo s tou stejnou věcí, s tím rozpoznáváním, je to to samé skrze to prorocké *slovo*, abychom byli bdělí.

14 Stál jsem v Calgary... promiňte, bylo to v královském městě dole v Regině, v Regině. A stál tam Ern Baxter a někteří z nás. A Pán mi přímo zde na pódiu řekl: „Stane se, že přesně poznáš tajemství jejich srdcí.“ A je to pravda. A já jsem o tom nikdy tímto způsobem nepřemýšlel. Vystoupil jsem toho večera s Ernem na pódium a začal jsem se právě modlit za nemocné. A přišel tam nějaký muž a *přede mnou se* prostě postupně otevřel celý jeho život. Bylo to poprvé, co se to takhle stalo, v jednom okamžiku, v bohoslužbě s uzdravováním. A pak jsem se požíval nad publikum a tu to začalo sestupovat nad shromáždění. Ó, až se dostaneme na tu druhou stranu! Nikdy ještě nebyla řečena ani polovina věcí, když pozoruji a vidím věci v životě lidí. Já o tom nic neříkám. Nechávám to prostě na pokoji, rozumíte, jediné že jsem skutečně přinucen něco říct.

A teď očekávám na toto další, aby to takto mohlo začít. Vidíte, aby to Bůh svým vlastním způsobem, ve svém suverénním čase, začal. A bude to — bude to něco jiného, co bude daleko převyšovat všechny tyto ostatní lidi. A já na to očekávám, že to nastane.

15 A možná, ó, přemýšlel jsem, kdybych měl malou bohoslužbu s uzdravováním možná příští neděli. Následující neděli budu pak pravděpodobně s dětmi, a tak dále, protože se musí opět vrátit a jít do školy. A potom tu další neděli jsem samozřejmě na shromáždění tam nahoře v Chicagu. A potom se v následující pondělí vrátím a v úterý odjedu do Arizony, aby se děti mohly vrátit do školy.

No, co jsi našel, pastore? [Bratr Neville říká: „Našel jsem něco velmi zvláštního.“] Dobře, to je velice pěkné, chceme o tom teď něco slyšet.

A tak, ať vám Pán všem opravdu bohatě žehná. A já doufám, že vás tu příští neděli *opět* uvidím. A ve středu večer...

16 A poslyšte, nezapomeňte na ty malé sbory, jako je sbor bratra Ruddella, bratra Jacksona, bratra Parnella a na všechny ty malé bratry, kteří tam venku těžce zápasí, vidíte. A oni to cítí tak, jako že my tady jsme jejich sesterský sbor, rozumíte? My jsme pro ně tak trochu jako jejich malá mateřská skupina. Zde je to místo, kde se narodili, ti pastoři, a tak dále.

A tento mladý muž tam vzadu, bratr Allen — jednou večer jsem se s ním setkal — mladý bratr Allen. Doufám, že tady bratr Collins se s bratrem Allenem seznámí, pokud ho ještě nezná. Oba jsou metodističtí kazatelé a uviděli pravdu Slova.

17 Ta organizace Metodistické církve, v té Metodistické církvi je milá skupina lidí. Nikdy si nemyslete, že takoví nejsou. Jsou takoví. V Katolické církvi je také milá skupina lidí. V Presbyteriánské církvi je také milá skupina. A na všech těchto místech jsou muži a ženy, kteří čekají na to, že to světlo padne na jejich stezku. Vy jen dál vyzařujte světlo, v pokoře, v laskavosti. Všichni ať rosteme blíže k Bohu, tím že se pokořujeme. Rozumíte?

18 Nezapomeňte, že tato modlitebna ztratí svoji sílu. Pamatujte, že je cílem, na který satan zaměřil každou zbraň pekla. On způsobí, že nějaká osoba udělá něco, co je v protikladu s tím, co si myslí ten druhý. On to tak dělá. Je tím zaneprázdněný. To je jeho zaměstnání, pokud jen může někoho přimět k tomu, aby řekl něco, aby někdo mluvil o někom druhém; řekne: „No, poslyš, už víš, co ten-a-ten udělal?“ Neposlouchejte to. Vůbec to neposlouchejte! To je ďábel. Vidíte, to je satan. Nevěřte tomu.

Jestli někdo něco udělal špatně, modlete se za něj. A nemodlete se sobeckým způsobem a neříkejte: „Vím, že je to moje povinnost, že se za toho bratra musím modlit.“ Vezměte si to opravdu hluboko do svého srdce — pro tu sestru. A mluvte a buďte prostě opravdu milí, a první věc, kterou zjistíte, bude, že je najdete znovu opět v obecenství. Vidíte? Protože koneckonců všichni směřujeme k západu slunce.

19 Pán Ježíš v jednom z těchto dnů přijde. A víte, myslím si, že to bude tak nenadálé, a tak líbezné; a tak to bude jedna setina... ani setina ze setiny procenta z celého světa nebude vůbec vědět, kdy vytržení nastává. Proběhne to prostě tak tiše, že o tom nikdo nebude nic vědět. Vidíte?

A budou samozřejmě malé skupiny, které řeknou: „No, ten-a-ten?“

„Ach, říkají, že tam existuje nějaká fanatická skupina a říkají, že odtamtud nějaká skupina zmizela a oni... To není pravda. Oni jen někam odešli. Takový fanatismus už jsme tu měli.“ Vidíte?

„No, říkají, že v té malé modlitebně, v místě zvaném Jeffersonville, že tam mnoho z těch členů zmizelo.“

Vidíte, oni to tak prostě vyjádří. Řeknou: „Ó, to je hloupost,“ nebo něco takového, a ono již bude po tom a oni o tom nebudou vědět.

20 Stane se to napříč celou zemí, že ti, kteří zemřeli v Kristu, povstanou nejdřív. Uskuteční se vytržení, církev bude vzata domů. A potom nastane velké soužení a, ó, my tady během té doby být nechceme. Já tu v období velkého soužení být nechci. Ne. Chraň Bůh, aby tu někdo z nás během té doby byl. Protože: „Ten, kdo je nečistý, je dál nečistý; kdo je svatý, je dál svatý; kdo je spravedlivý, je dál spravedlivý.“ Není už... Beránek se svou knihou vykoupení vystoupil a nevěsta byla vzata. Ti, kteří to odmítli, musí projít obdobím soužení, jak Židé, tak pohané. Jaká to *bude* doba soužení! Já to nechci.

„Pane, posvěť mne teď.“ To je dobrá nazarénská nauka, že ano? A je také pravdivá. To je pravda. Je to tak. „Teď mě naplň svým svatým Duchem, Pane. Teď ze mě vezmi všechn svět, Pane. Nedovol nám mít...“

Jak to řekl ten starý barevný bratr: „Pane, mám v ruce svou jízdenku. Je už označena. Když sestoupím toho rána k té řece, nechci mít žádné problémy.“

A tak, to je celkem správné, nechci mít žádné problémy. Drž svou jízdenku v ruce, protože jdeme na druhou stranu. Jen na to pomyslete, ten velký čas vykoupení je nablízku.

21 A teď k jiné věci. Bratr — jak se jmenuje, tady nahoře v Utice? Myslím na bratra Grahama a na toho dalšího bratra, který tam je pastorem. Bratr Shanks nebo tak nějak, nebo Sink? [Bratr Neville říká: „Bratr Snelling.“] Bratr Snelling je tam pastorem. Bratr Snelling je teď pastorem nahoře v Utice. Myslím, že jejich modlitební shromáždění je v... [„Ve čtvrtek večer.“] ve čtvrtek večer. Víte, bylo by to opravdu pěkné, kdybychom tam ve čtvrtek večer odskočili a ukázali těm lidem trochu bratrství. Rozumíte? A když bratr Jackson — když se koná jeho *bohoslužba* — kdybychom prostě u nás dali dohromady malou skupinu *lidí* a zašli tam.

22 Jen se dál modlete, dál kopejte! Ano, nepřestávejte. Právě tak, jako když jim řekl Eliáš: „Vykopejte tam jámy!“ Když tam dole narazíš na nějakou starou plechovku, copak řekneš: „Jsem příliš unavený?“ Odhoď ji stranou a kopej dál. Rozumíte? Jen kopejte dál, protože musíme kopat. Musíme prostě kopat, toť vše. Protože, očekáváš-li, že se vyhneš době soužení, pak raději začni kopat.

Tedy, co se týče mne, kážu to sám sobě. Začnu kopat hlouběji, než jsem kdy kopal. Protože cítím, že v této zemi a na celém světě tato služba bude *probíhat* znovu, jak ji teď známe všude ve světě. Musím jet znovu.

23 Moje žena mi řekla... nedávno ráno jsem řekl: „Chtěl bych, abys jela se mnou, když pojedu. Odjedu asi v lednu, dá-li Pán. Chci podniknout cestu kolem celého světa, úplně kolem dokola, a pak se vrátit a možná mít shromáždění ve Spojených státech, někdy příští léto.“ A ona řekla: „Jsem na to příliš stará, abych jela.“

„No,“ řekl jsem, „jel jsem, když... na poslední cestě do zámoří jsem byl asi před osmi lety, a víš, cítím, že se teď nacházím v lepším stavu než tehdy před osmi lety. Víím o tom teď víc.“

24 A potom jsme přešli na téma: „Kdyby Pán řekl: ‚Dám ti 25 let. Nezeslábneš. Budeš schopen jezdit a já ti na zemi vyznačím 25 let, — vzal by sis dobu od narození do dvaceti pěti nebo od dvaceti pěti do padesáti, nebo padesát až sedmdesát pět nebo sedmdesát pět až sto?‘“

Jakýkoli člověk, kterému by byl na zemi vyznačen jakýkoliv čas, by byl rozhodně tím nejhlupejším stvořením, kdyby ten čas nestrávil ve službě pro Boha. Je mi jedno, co dělá.

Pokud chceš být dobyvatelem ženských srdcí, a tak dále, pak vezmi raději ten mladý věk, těch prvních 25. Vidíte?

Pokud chceš být truhlář, mechanik nebo něco takového, pak vezmi raději druhých 25 let. Rozumíte?

25 A pak jsem uvažoval o tom: „Jak je to se mnou, co bych si vybral já?“ Já bych vzal věk od sedmdesáti pěti do sta. Byl bych rozumnější, moudřejší. Byl bych vyrovnanější. Věděl bych o tom, co dělám, více. Jsem o deset — osm nebo deset let starší než tenkrát, když jsem byl v zámoří naposledy. Neskočím do toho, jako kdybych zabíjel hady. Víím o tom víc, vidíte? Víím, jak na to.

Je to jako když jezevčík bojuje s mývalem. Víš, jak ho máš chytit. Neskočíš přímo do toho; on by tě poškrábal. Rozumíte, znáš jeho triky a pozoruješ ho, co dělá. A my se o nepříteli učíme více. A tak musíme přijít na všechny jeho techniky, a jak se chová a co dělá, a poznat jeho údery. Potom jsi vycvičený na něj jít, rozumíte.

„A tak teď věřím,“ řekl jsem své ženě, „věřím, že jsem teď v lepším stavu, než když mi bylo čtyřicet a jel jsem do zámoří.“ Vidíte, a je mi 54. A věřím, že kdybych žil ještě ve sto letech a mohl ještě cestovat tak, jak mohu teď — kdyby Ježíš tak dlouho prodléval — byl bych potom v lepším stavu, abych *někam*

jel, než jsem teď. Rozumíte? Protože o tom víš víc, víš víc o tom, jak to dělat, jak s tím zacházet, jak v těch situacích jednat.

26 Vezměte nějakou skupinu lidí, která by měla být operována: „Říkají, že tu je nějaký nový doktor, který teprve nedávno promoval a právě přišel z lékařské fakulty. Ještě žádnou operaci neprováděl. Ať to provede on.“

„Ó, ne,“ řekl bys, „nic takového. Ten člověk ne! Ne, přátelé. V žádném případě. Aby se mě takový člověk dotkl skalpelem, to nechci. Raději bych šel tam dolů a vybral si toho a toho. Víím, že on už má za sebou spoustu operací. On ví, jak se to dělá.“ Vidíte, tak to totiž je. O to tu jde.

O tomhle přemýšlíte, ale jak je to s duší? Chci někoho, kdo ví, kde se nachází a zná cestu; někoho, kdo ji už prošel. Ano, opravdu.

27 Pán vám žehnej. Dobře, bratře Neville, pojď sem teď nahoru. A ať Bůh bratra Neville požehná. Nezapomeňte na příští neděli.

[Bratr Neville chvíli mluví o bratru Branhamovi a bratru Vayle a pak říká: „A těší mě, že mohu přivítat Boží služebníky, zejména ty, kteří s Tím a v Tom spolu s námi spolupracují. Je to pro mne radost je slyšet.“] Amen. [„A tak jsem se ptal doktora Lee Vayle a řekl jsem mu: ‚Posloužil bys, kdyby bratr Branham nesloužil?‘ A bratr Branham neposloužil. Možná o tom věděl.“] Ne, nevěděl jsem to, jinak bych tak dlouho nemluvil.

[Bratr Neville říká: „A tak jsem se zeptal bratra Lee Vayle, jestli by nám dnes večer posloužil v případě, že by nesloužil bratr Branham. Protože on s ním spolupracuje v těch shromážděních, a ví o té Cestě, o této Cestě. A my jsme rádi, že tu bratra Vayle máme. Já si ho vážím a respektuji ho, tak jako respektuji každého jiného kazatele, a tak jako všechny ostatní. A tak kdyby dnes večer přišel a promluvil k nám, velice bych se z toho těšil.“] Amen. [„Bůh ti žehnej; a modleme se za bratra Vayle. Někteří z vás ho ještě neslyšeli; a doufám, že se za něj budete modlit.“] Ano.

Neměl jsem zabrat celý jeho čas. Prosím shromáždění o prominutí. Nevěděl jsem, když jsem tam seděl, že on... že to bylo dohodnuto. Bůh ti žehnej, bratře Vayle.

28 [Bratr Vayle říká: „Nebylo to dohodnuto. On řekl, že kdybys nepřišel. A tys přišel.“ Bratr Branham a shromáždění se smějí.] Dobře, to je milé.

Mám možnost ho sám slyšet. Bratr Vayle mnohokrát kázal ve shromážděních a podobně přede mnou. On ta shromáždění dlouhý čas vedl, je to milý bratr, který vykonal velikou práci. A jsem si jist, že toto posluchačstvo vždy rádo bratra Vayle uslyší, když bude mluvit. Ať bratra Vayle Pán požehná.

[Bratr Vayle mluví 70 minut na téma Marka 16:15-20 a dalších míst Písma s názvem: Proč Marek 16 nefungoval? A jak podle Písma docílit toho, aby fungoval.]

29 Tak hodně toho bylo řečeno, že bych už nemohl říct nic, čím bych to vylepšil. A opravdu věřím, že to byl Pán, který toto způsobil, že bratr Vayle dnes ráno přinesl toto poselství. Protože, vidíte, to musí fungovat tímto způsobem. Přijímáme to od Boha. Bylo tolik věcí, které řekl; poznamenal jsem si na dvacet kázání z toho, co řekl.

Přemýšlel jsem o malé ilustraci, abych podepřel to, co řekl. No, díváme se na tyto hodinky, abychom zjistili, kolik je hodin. Pokud každá součástka v těch hodinkách nespolečně pracuje jedna s druhou, tak nikdy nebudeme znát správný čas. Je to tak? A k tomu jsme potřební my všichni, všichni společně, pokud chceme vidět, že to třetí tažení skutečně něco pro Boha vykoná; to vyžaduje, abychom se všichni navzájem sladili, abychom se před Bohem pokořili a vyznali naše chyby a modlili se, a ohledně těchto věcí Bohu věřili.

30 Opravdu věřím, že to, co bratr Vayle řekl, je pravda, totiž že Bůh svého Ducha nikdy nedá do nesvatého, nespravedlivého, neposlušného chrámu. Ne. Musí to přijít tím způsobem, že naše srdce musí být očištěna ode vši poskvrny a nepravosti, abychom mohli být před Bohem čistí, aby On mohl skrze nás nechat působit svého čistého svatého Ducha, aby se tyto věci mohly dít. Myslím, že když se dnes večer vrátíte domů a kdybyste si přečetli tu krátkou knihu Judy, poučíte se o mnohém tom, co bratr Vayle řekl. A on řekl: „Bojuji vážně o víru, která byla jednou provždy dána svatým.“ Oni se od toho vzdálili; vloudili se tam lidé s převráceným myšlením, a tak dále, a svedli je od těch pravých Božích věcí.

A Bůh může působit jen, pokud Mu působit dovolíme. A je tak mnoho nádherných věcí, které říci...

31 Víte, lidé chtějí moc; a oni ve skutečnosti neví, co to moc je. Rozumíte, oni ve skutečnosti nevědí, co s tím je spojeno. Cesta nahoru je vždy cesta dolů. Jestli chceš moc, pak se podívej, jak dalece se můžeš pokořit. Opusť jednoduše všechno své světské smýšlení a pokoř se před Bohem a potom budeš mít více moci než člověk, který běhá po celé budově a dělá spoustu rámusu; rozumíš, protože ty jsi byl schopen překonat sám sebe a vydat se Kristu, rozumíš, pokořit se před Ním. To je skutečně moc.

Ukažte mi nějaký sbor, který je pokorný, opravdu pokorný, žádná arogance; nějaký sbor, prostě nějakou milou pokornou církev, a já vám pak ukážu církev, která má v sobě přízeň a moc Boží. To je pravda. To je to, co je potřeba: pokora, když se před Bohem pokoříme, když necháme Boha prostě skrze nás působit. Nemusíte dělat mnoho rámusu.

32 Někdy, jak to řekl ten farmář, že když jel se svým vozem na pole, že pokaždé, když najel na nějaký hrbol, tak to rachotilo a tak dále. Ale když jel zpátky a najel na ten samý hrbol, tak to vůbec žádný rámus nedělalo, protože vůz byl naložen dobrými věcmi.

A tak myslím, že tak nějak to prostě je, rozumíte, že jsme naplněni dobrými věcmi Božími, aby skrze nás mohlo být poznáno ovoce Ducha. Jak se on také často odvolával na 1. Korintským 13, že „i kdybych vydal mé tělo ke spálení a měl všechny tyto věci, a lásku bych neměl, nic to není, nic mi to neprospívá.“ Vidíte, to chceme dělat.

33 Nadevše je to naše vlastní duše, za kterou jsme před Bohem zodpovědní. Rozumíte, jste to vy, kteří jdete do nebe. Není to o tom, jestli jdu já nebo on. To jsi ty, který jdeš, rozumíš, na prvním místě jsi to ty. A na to musíš dávat pozor a *musíš* před Pána přijít uctivě.

A vždy jsem zjišťoval, že ten člověk, který se pokořuje, je člověkem, kterého Bůh povyšuje. Když vezmeš člověka, který vypíná svou hrud' a všechno ví, a ty mu nemůžeš nic říct, a je arogantní a — no, to je osoba, která se nikdy nikam nedostane. Ale vezmi osobu, která se pokořuje a kráčí uctivě.

34 Nedávno jsem mluvil s jedním mužem, který právě založil sbor tam na severu v... vyšel z jedné organizace, která tam byla. Je to bratr Boze, a ten sbor, který tam měli, měli tam tento velký sbor už velmi dlouho a Pán jim žehnal. A pak se ti lidé dostali do stavu, že chtěli mít společenskou kultivovanost a uhlazenost jako ti ostatní, a chtěli to přivést do organizace. A když to udělali, tak to prostě... ti pokorní křesťané, kteří tam byli, to nechtěli. Celý život byli učeni proti tomu; a tak z toho odešli. Teď mají skupinu a Pán jim požehnal, že vzrůstají a opět mají velké místo, kde mají sbor, asi na čtyři až pět tisíc lidí, a oni začínali odznova.

35 A přišli za mnou a řekli: „Bratře Branham“ — seděl jsem tam zrovna v kanceláři, ve sborové kanceláři. A on řekl, jeden z vedoucích, bratr Carlson a ostatní, řekli: „Co máme dělat?“

Řekl jsem: „Najděte nějakého muže, který bude pastýřem, který není známý mezi všemi denominacemi, který je prostě dobrým, ryzím, milým, pokorným bratrem, který tím životem žije. A Bůh se o to ostatní postará, rozumíte.“ Řekl jsem: „Dobrý pastor, který bude jednoduše krmit ovce, a je pokorný a tak dále, a Bůh udělá ten zbytek. Pokud vy... ne přivést nějakého velkého vševěda, který chce toto uvést do pořádku, a tohle musí být takhle... a kácí všechno kolem.“ Řekl jsem: „To nikdy nebude fungovat. To musíte prostě pochopit.“

To je to, každá část ve sboru musí spolupracovat a ty musíš vyplňovat svou úlohu. A tak vidíme, ve kterém čase žijeme. Můžeme tomu být blíže, než si myslíme.

36 No, vážíme si bratra Vayle, že ano? Pán ti žehnej, bratře Vayle. Děkuji ti. A děkujeme Pánu, že nám dnes večer přinesl toto velké poselství.

Před několika minutami jsem dostal lístek. Jedna ze sester viděla něco ve snu a chtěla to říct. Když mi to jednoduše napíšeš, sestro, jsem... *Pán* jí dal několik snů, které byly absolutně pravdivé. My nepřijímáme všechny sny. Ne, ne. Ale když jsou od Boha; chceme vědět, že je to Bůh, který k nám mluví.

Tak jako nevěříme všemu, co je řečeno v jazycích; ale když přijde výklad, který nám řekne o něčem, co se má stát, a my vidíme, jak se to děje, potom za to Pánu děkujeme. Vidíte.

37 Chceme, aby to probíhalo hladce, mile a v pořádku Páně. A tak jen pamatuj, že tvoje role může být ta hlavní pružina hodin, anebo to může být malá, nějaká malá ručička nebo nějaká malá součástka, nebo natahovací osička, cokoli by to mohlo být, nebo by to mohly být ručičky na ciferníku těch hodin, které ukazují čas. Ale ať je to cokoli, je potřeba, abychom všichni spolupracovali v harmonii s Evangelium Ježíše Krista, aby se to stalo.

Jenom zvažte! Jestli dary jsou tak veliké, to, co my nazýváme mocí — a Pavel řekl: „Kdybych měl víru, že bych dokázal přenášet hory, a lásku bych neměl, nic nejsem.“ Přemýšlejte o tom.

A i když řekneme: „No, i když rozumím... přál bych si, abych znal Bibli.“

„I kdybych rozuměl všem Božím tajemstvím,“ rozumíte, „a i kdybych to dokázal, a neměl lásku, nic nejsem,“ vidíte, „ještě jsem se nikam nedostal.“ Vidíte, ta hlavní věc je milovat Boha a být v tom pokorný.

38 No, rozhodně, po všech těch letech na misijním poli a všude ve světě, když jsem potkával různé lidi, měl bych něco vědět o té bráně, kterou je třeba vejít. A jestli se chceš s Bohem někam dostat, nikdy

nedovol, aby kolem tebe byl arogantní duch. Nenech vejít žádnou zlost. Bez ohledu na to, co kdokoli dělá, i když se mýlí, ať v tobě nikdy vůči té osobě nepovstane komplex. Rozumíte? Buď milý a přívětivý. Pamatuj, že tě Bůh miloval, když jsi byl ještě v hříchu. A pokud je v tobě Duch Boží, pak miluješ tu druhou osobu, i když je na omylu. Rozumíte, jednoduše se za ně modlete, a navzájem se milujte.

Nade vše milujte Boha a milujte se navzájem. A buďte pokorní s Bohem, a navzájem, a Bůh nás požehná; a těžko se dá říci, co On bude konat. Obvykle, když sbor početně roste a stává se trochu větší nebo něco takového, pak od té pravé věci odcházejí, od té skutečné věci.

39 Víte, co způsobilo, že se tyto věci staly, když jsem poprvé začínal a Pán se mi tam u řeky ukázal a řekl mi to? A bratr Vayle to viděl, myslím, že v nějakých novinách v Kanadě, před mnoha lety, *jak* se zjevil ten anděl Páně tam dole u řeky — bylo to v Associated Press: „Tajemné světlo se ukázalo nad místním kazatelem, když křtil.“ A víte, co to způsobilo? Když jsme měli přímo naproti přes ulici stanové shromáždění — stan, do kterého se vešlo asi dva a půl tisíce lidí — odevšad přicházeli kazatelé a říkali: „Bratře, pojď sem na chvíli.“ Byl jsem jen mladík tak asi... ó, skoro dítě. A oni řekli: „Jak ty lidi držíš v *takové* jednotě? Oni se vzájemně milují, až... ještě jsem neviděl žádné lidi, kteří by se tak navzájem milovali.“

40 To je Pán. To je to, na čem byl založen tento sbor, ta Božská, bratrská láska jednoho vůči druhému. Viděl jsem je, jak si potřásali rukama, když jsme to místo opouštěli a plakali jako děti, když se loučili. Tak velice se navzájem milovali. A mohl jsem přijít k nim domů na návštěvu a tam často ležela otevřená Bible a byla mokrá od slz. Přišel jsem jednou pozdě večer tam, kde byli otcové a matky shromáždění, a jejich malé děti klečely kolem na podlaze; a otcové a matky byli na kolenou a plakali a modlili se. Stál jsem u dveří a čekal, a čekal, a čekal. A oni se nepřestávali modlit, a tak jsem se prostě posadil na schody a sám se začal modlit, a tak na ně čekal, rozumíte. A tak to bylo. A oni se navzájem milovali. Milovali jeden druhého. Měli jsme ve zvyku povstat a zpívat tu starou píseň:

Buď žehnán svazek ten,
jenž v Kristu víže nás
a kruh náš zůstaň sjednocen,
jak v nebi bude zas.

Když rozchod nastává,
nám v srdci teskno je;
však nelkáme, neb zůstává
shledání naděje.

41 Říkám to s velikou radostí v srdci ke Kristu. Mnozí z nich dnes večer spí tady v okolí v těchto označených hrobech a čekají na to velké vzkříšení, kde se znovu setkáme.

Nedopustíte, aby ten duch někdy z tohoto místa odešel! Pokud k tomu někdy dojde, pak je mi jedno, jak výřečný je váš pastor, jak dobře přináší Boží slovo, Duch Boží je zarmoucený. Rozumíte? Když ale můžeme mít všechny věci ve společenství, společně, a vzájemně se milovat, potom s námi bude Bůh spolupracovat.

A my udáváme čas tak, že lidé, kteří mezi nás přijdou, řeknou: „Jestli chceš vidět církev, která je opravdu pokorná, církev, která Boha skutečně miluje, zajdi jednou tam do té modlitebny a pozoruj je. Pozoruj, jak se o sebe navzájem starají, ten respekt; když je kázáno Evangelium, jak jsou uctívají, jak je prostě všechno v pořádku.“ Ano, potom se mohou podívat a uvidět, v jakém čase žijeme. Uvidíte mezi vámi působit Ducha Božího, budou se dít velká znamení a divy a ostatní věci. Pokud ta věc vzájemně spolupracuje, pak to ukazuje čas. Ale když to nefunguje, pak se čas zastaví a už to čas neukazuje. A tak, pokud chceme vědět, v jaké době žijeme, začněte všichni prostě vzájemně spolupracovat v Evangeliu, vzájemně se milovat, milovat Boha, a ručičky samy ukáží čas, v němž žijeme. Věříte tomu? [Shromáždění říká: „Amen.“] Jistě. Amen. Ať vám Pán opravdu bohatě požehná.

42 Nezapomeňte tedy a tento týden přijďte. A pokud znáte nějaké vážně nemocné lidi, kteří by přišli, řekněte jim, když se s nimi setkáte: „Můj drahý, chtěl bych se tě na něco zeptat. Budeme se v neděli ráno modlit za nemocné, tam naproti v modlitebně. A ty jsi již nějaký čas nemocný, chtěl bych...“

„Ano, chtěl bych jít. Vždycky jsem chtěl jít.“

„No, slyšel jsem tam právě v neděli večer od jednoho bratra poselství o tom, jak si musíme navzájem vyznávat naše viny a vzájemně se za sebe modlit, abychom mohli být uzdraveni. Jakub 5:14; 13, 14, 15, rozumíš, že si musíme navzájem vyznávat naše viny, dřív než vůbec přijdeme, abychom byli uzdraveni. Ano, navzájem si vyznávat naše provinění a jeden za druhého se modlit.“ Rozumíte? Vidíte, to je přesně to, o čem on dnes večer mluvil, to přivádí zpět ta požehnání z Marka 16. Spojte to dohromady, to je nutné, pak se uzdravení dostaví.

43 Pohledte na Ježíše — nic než svazek lásky. Vidíte? On byl zjeveným Bohem. On, Bůh, vyjádřil skrze

Něho sám sebe; není divu, že se děly zázraky a ty věci. Jeho pokorný a posvěcený život; přišel z toho místa, kde byl Bohem, aby se stal tady na zemi člověkem a vyjádřil skrze sebe Boha. To Jež udělalo tím, čím byl. Vždycky jsem říkal: „Co pro mě udělalo Ježíše Bohem, to byl způsob, jakým se pokořil. On byl tak velký, a přesto dokázal být tak malý!“ Vidíte? Je to tak.

Ať vám Pán opravdu bohatě požehná. Teď povstaňme, abychom se mohli rozejít. Pokusme se *zaspívat* to (ty to možná neznáš, sestro), to: „Bud' žehnán svazek ten“. Zaspívejme to alespoň jednou, chtěli byste? Dej nám tón.

Bud' žehnán svazek ten,
jenž v Kristu víže nás
a kruh náš zůstaň sjednocen,
jak v nebi bude zas.

44 No, když budeme zpívat ten poslední verš, podejme si navzájem ruce — „Když rozchod nastává“ a jednoduše řekněme: „Bůh ti žehnej, bratře, sestro. Jsem tak rád, že jsem tu dnes večer s tebou.“ Vidíte, nebo něco takového, a potom se obraťte i dozadu. Zaspívejme to.

Když rozchod nastává...
[Bůh ti žehnej, bratře Neville.]
nám v srdci teskno je;
však nelkáme, neb zůstává
shledání naděje.

Jak milujeme Pána Ježíše, že ano? [Shromáždění říká: „Amen.“] Jak...

Než se sejdem, než se sejdem
u nohou tam Ježíše,
než se sejdem, než se sejdem,
Bůh buď s vámi, než se sejdem zas.

Zavřeme oči a zpívejme to teď v Duchu.

Než se sejdem, než se sejdem,
u nohou tam Ježíše,
než se sejdem, než se sejdem,
Bůh buď s vámi, než se sejdem zas.

45 Když jsou naše hlavy skloněny. Jsme prostě děti, Boží děti. Teď to broukejme. [Bratr Branham a shromáždění začínají broukat: „Bůh buď s vámi“.] Ó, jak to sem k nám přivádí Ducha Božího! Dokážete si představit tu dobu na začátku, když sedávali na kamenných deskách?

Bůh buď s vámi, než se sejdem zas.

S našimi skloněnými hlavami, chtěl bych se zeptat, jestli bratr Allen, který je tam vzadu, je to nový bratr mezi námi, jestli nás nerozpustí slovy modlitby. Bratře Allene.

www.messagehub.info

Kázání

Williamama Mariona Branhama

„...ale ve dnech hlasu...“ Zjevení 10:7